

De ejer og bor
på et museum

Søstre i fortidens paradis

**Beth og Sanne
bor og arbejder på
den lille ø Drejø
i det sydfynske
øhav. Her driver
de et museum på
en flere hundrede
år gammel gård
– og så bor de
altså også på den**

■ Ordene idyllisk fred og ro med et stenk af Morten Korch er til fulde realiseret på den lille ø Drejø i det sydfynske øhav lige så snart, man slår vejen forbi Gl. Elmegaard. Efter fem kvarters sejlads fra Svendborg havner man bogstavelig talt i paradis.

I haven er små oaser med hvidmalede havemøbler fint pyntet med en jordbærdug på alle borde og porcelæn med lyserrøde roser. Baggrunden er en hvidkalket bindingsværksgård med et gyldent stråtag.

33 meter langt er alene gårdens stuehus, og den har slået alle døre ud til haven og vejen op,

så forbigående kan simpelt hen ikke lade være med at gå ind. Heldigvis. For Gl. Elmegaard er øens mest åbne hus med de mest gæstfri søstre, der sammen med katten Chili von Rosenstjert byder alle besøgende indenfor med hjertevarme og fortidens historier, som ingen nogen sinde er blevet trætte af at lytte til.

– Min afdøde mand, Peter Blay, og jeg besluttede for mange år siden, at vi ville bo et sted, hvor der var fred, langt væk fra Nordsjælland. Her ville vi drive vores grafiske virksomhed. Da vi så huset her, tog det ikke mange minutter at beslutte at købe det, fortæller 51-årige Beth Blay. – Men der var bare lige en ting...

Huset var nemlig proppet til bristepunktet med skønne gamle møbler og nips, og sælger tilbød da også, at de kunne overtage huset med alt inventar. Sådan blev det. Og sådan opstod ideen om at åbne hjemmet for offentligheden, for husets skatte skulle

ikke kun være til glæde for Beth og Peter Blay. Alle skulle have mulighed for at komme ind i det autentiske hjem, hvis historie kan spores så langt tilbage som 1650.

Da tragedien ramte

Her kunne historien have endt lykkeligt. Men det gjorde den desværre ikke, for Peter Blay blev ramt af kræft, og trods hans stærke tro på livet gik sygdommen ham imod.

– Jeg tilkaldte min søster, Sanne, for at støtte mig i den svære tid, og da jeg mistede Peter, følte jeg, at jeg mistede alt, selv troen på at drive Gl. Elmegaard videre. Men så huskede jeg de ord, Peter havde sagt til mig: "Lad ikke det hele være forgæves, Beth". De ord blev mine. Og de blev gårdens. Det hele skulle fortsætte i Peters ånd, og jeg vågnede af min tornerosesøvn og kæmpede mig ud af smerten og sorgen – sammen med min søster.

Søsteren, Sanne Larsen, 48, rykkede sit liv op med røde, sagde sit job op hos Told og Skat i Kalundborg og flyttede ind hos sin søster på den store gård med 15 værelser.

Sammen driver de nu gården som et levende museum. De afholder snapseture, gæsterundvisninger for alt lige fra lejrskoler til pensionistforeninger og driver en lille butik med faderens smukke trælegetøj fra Larsen Design og moderens nisser, Nis og Nille.

Fra køkkenet serveres lette anretninger med hjemmelavet mad, der for tiden består af røget dyrekølle, røget lam og husets specialitet: syltede æg med Tandoori. Og så er der hjemmelavede lagkager med sommerens bær, som er en himmerigsmundfuld uden sidestykke.

– Hver sommer går vi mindst 22 kilometer om dagen bare her på gården, når vi har rundvisninger og gæster i haven. Vi behøver ikke fitness. Og det føles, som om

Sanne rev sit eget liv op med rode og flyttede ind på Gl. Elmegaard, da hendes søster Beth mistede sin mand. I dag er der masser af liv på gården – og i haven, hvor søstre serverer lækkerier til gæsterne

Når der laves Gl. Elmegaard-snaps af Drejø-urter og andet godt fra køkkenhaven, sker det altid under skarp bevågenhed fra gårdkatten Chili von Rosenstjert. Komfuret til højre virker skam stadig

Det går standsmæssigt til på Drejø – og herligt langsomt. Gårdens gæster hentes i den nyindkøbte, men gamle sporvogn

Evigt liv til gården

Gl. Elmegaard er i dag en museumfond til minde om Beth Blays mand, Peter Blay, så gården altid vil bestå, også efter Beth Blays død. Læs mere på hjemmesiden www.gammel-elmegaard.dk.

▼ – Da jeg mistede Peter, følte jeg, at jeg mistede alt, selv troen på at drive Gl. Elmegaard videre. Men så huskede jeg de ord, Peter havde sagt til mig: "Lad ikke det hele være forgæves, Beth". De ord blev mine. Og de blev gårdens

vores hjem er alles hjem, for gæsterne er alle vegne hele dagen. Det er sådan, vi vil have det, og det er sådan gården, skal bruges, siger Sanne Larsen, der endda har fundet en kæreste blandt Drejøes beboere, så nu er hun virkelig blevet øbo. Beths nye kærlighed bor i Værløse, og han må dele sin kæreste med Gl. Elmegaard, der har førsteprioritet i sommersæsonen. Han er 1,90 meter høj, så når han kommer i weekender for at hjælpe, har han sit hyr med de lavloftede stuer. I dagligdagen klarer de to søstre alt slid på gården selv:

– Når man ser os, ligner vi måske ikke to arbejdsmænd, men det er altså os, der slæber rundt på gamle støbejernskomfurer og de massive langborde, som vi bruger, når der er fester eller kaffebord for publikum i laderne, ler Beth Blay.

Født 100 år for sent

De to søstre har også indrettet små museer i gårdens længer. Et sted

udstilles kvindesykler fra fortiden og et gammeldags køkken, et andet rum er udstyret med herrernes husflid, og et skomager- og snedkerværksted med lokkeænder og knagerækker kan ses i den gamle hestestald. Alt sammen fra Drejøes borgere, som alle gavmildt har skænket til det levende museum.

– Når vi har besøgende, sidder vi i de gamle stuer ved de gamle møbler i pynt og pral-stuen, som vi kalder den. Det er lige før, væg-

Kongeligt besøg

Gl. Elmegaard er den eneste oprindelige gård på Drejø efter den store brand i 1942. Gården er besøgt af en lang række af Danmarks konger lige fra Valdemar Sejrs til Frederik 9. Sidstnævnte var på gården i 1957, så nu håber søstre, at kronprins Frederik og kronprinsesse Mary snart kommer forbi.

gene bidrager med historier fra gårdens tid, så ægte er det miljø, vi har her, siger Sanne Larsen.

Pynt og pral-stuen er møbleret med en alkove, hvor det fineste gamle sengetøj ligger fremme. Og her står den gamle servante, og vinduerne er pyntet med de fineste blondegardiner – alt sammen lavet af husets tidligere ejere. Og sådan er alt i det levende museum: fortidens skatte, der dagligt anvendes. Intet er moderniseret, alt står, som det altid har gjort.

Hver sommer kommer i hundredevis af gæster forbi Gl. Elmegaard, og alle får Drejøes og gårdens historie og et indblik i, hvordan livet har formet sig og stadig former sig på den lille ø, hvor indbyggertallet ligger omkring 70 beboere.

– Vi har fundet vores paradys her, og vi er nok født 100 år for sent, for vores liv her er ligesom i gamle dage. Altså bortset fra elektricitet og moderne toilet, ler Beth Blay.

– Ja, og vi arbejder altid, supplerer Sanne. – Hver dag. Fra morgen til aften. For med så stor en gård, der skal tage sig ud fra sin bedste side, er der altid noget, som skal sættes i stand eller repareres. Somme tider kan vi ikke forstå, at vi får en telefonsvarer, når vi ringer til banken, men så opdager vi, at det er lørdag. For os er alle dage arbejdsdage.

– Man kan da godt sige, at vi har ø-stress. Men det er altså positiv stress, for her på øen lever vi et fuldt liv. Vi når det, vi når. Og når turister kommer, jubler vi. Når den sidste turist tager hjem, jubler vi også, for så starter ø-livet med foreningsliv, sammenhold og fester. Og sådan kan et ø-liv ikke undgå at blive et lykkeligt liv, siger Beth Blay. □

Af Lisbeth Kristine Cedray
Foto: Alex Tran

redaktionen@familiejournalen.dk